

De Heraut

VAN DE

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 23 Juni 1881 (Staatsblad N°. 124).

Zondag 3 Juni 1888. N°. 545.

Abonnementen: franco aan huis, per drie maanden f 1.20. Afzonderlijke nummers aan het Bureau 10 Cent.
Abonnementen worden aangenomen door alle Boekhandelen, Postdirectoren enz. en aan het Bureau, Warmoesstraat 106, te Amsterdam.
Advertentie: van 1 tot 6 regels 80 Cent; voor elk regel meer 15 Cent.
Aanvragen en vermelding van liefdes en Verlangen 10 Ct. per regel.

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden.
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE, Abonnementen en Advertentie aan de ADMINISTRATIE van De Heraut, Warmoesstraat 106, Amsterdam.
Insendingen die later dan Donderdag vóór namiddag te 12 ure worden ontvangen kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

De Opstanding.

ZEVENTIENDE ZONDAGSAFDELING.

III.

Maar God, ... ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus (uit gemachtigd zijt gij zalig geworden).
(Eph. 2: 1-3).

Zoo is er dan in Jezus' opstanding aller-
eerst een *rechtelijke* daad. God als Rechter
verklaart den Middelaar, die, *zonde voor
ons gemaakt*, als een schuldige en gevloekte
was gestorven, thans weder vrij, en plaatst
hem in den staat der gerechtigten over.
En naardien de Christus bij deze gerecht-
dige verklaring als *ons Hoofd* optreedt, geldt
deze gerechtverklaring nu ook voor heel
zijn Lichaam, d. w. z. voor al zijn ver-
losten.

Thans komen we aan de tweede vrucht
van zijn opstanding toe, die de Catechismus
nu aldus omschrijft: „Ten andere worden ook
wij nu door zijne kracht opgewekt tot een
nieuw leven,” daarmee doelende op de weder-
opstanding niet van ons lichaam, maar van
onze *ziel*. Immers van het lichaam wordt
pas in het derde punt gehandeld, als er volgt:
„Ten derde is de opstanding van Christus
ook een zeker pand van onze zalige op-
standing!”

Uitgangspunt is hier derhalve de *dood
onzer ziel*, voor ons kort en klein begrip
een der diepste mysteriën.

De Heilige Schrift zegt ons en onze tong
belijdt, dat we ook naar onze ziel „in
dood en zonde ontvangen en geboren zijn,”
en toch die ziel, die dan reeds dood zal
zijn, is er toch, heeft besef van wat ze is,
en zint en peinst op daden, waarvan ze er
maar al te veel volbrengt.

Maar welk een *dood* is dit dan nu?
Een *dood* zijn, en dat er toch *leven* is?
Een *dood*, en toch *beuwt zijn* van aan
wesen, nadenken, zinnen en uitvoeren? Is dit
dan niet louter beelddreukeligen genot, en
dient niet erkend, dat van een dood onzer
ziel in eigenlijken zin te spreken, toch eigen-
lijk niet aangaat?

Of acht ge uzelf reeds uit de moe-
lijkheid met te denken aan den omgekap-
ten boom, die van zijn wortel afgehouden,
prooi van den dood is en voor uw oogen
sterft, maar dat toch in den hoogen kruin,
die nu lang uit op den bodem neerligt, de
uitbotting van het groene blad door de
inwonende en reeds opgeslorpte en opge-
stuwde sappen nog een tijdlang doorgaat?

Ons dunkt neen. Wel is er in deze voor-
stelling veel waars en werpt dit goede
beeld licht op de ééne zijde van het vraag-
stuk, maar het lost ons de moeilijkheid
niet op. Ook al is toch bij een ziele een
ongeneeslijke kwal ingetreden, zoodat de
wortel van zijn leven werd afgesneden,
toch weten we daarom zeer goed het on-
derscheid tusschen den *stapelen* staat
van kwijning en uitering en het eindelijk
intreden van het *doodsonnend*.

En wat hier van onze ziel te belijden
valt, is niet, dat ze stervende, niet dat ze
prooi des doods is, om langzaam verteerd
te worden, maar dat *ze dood was en is*.

Er is sprake van *opstanding* der ziel.
En evenmin als er nu bij Christus sprake
zou kunnen zijn van *wezenlijke opstanding*

indien hij niet waarlijk vooraf gestorven ware,
evenmin ook zou er sprake kunnen vallen
van opstanding bij uw ziel, tenzij het vast-
stond dat uw ziel vooraf waarlijk *dood* was.

Dezen dood van uw ziel nu zult ge nooit
verstaan, zolang ge blijft hangen in de
valsche doodsbegrippen van de wereld.
Platweg ziet de wereld in den dood een
soort vernietiging; dat hetgeen dood gaat
vernield, verdorven en verdoerd wordt tot
het niet meer zij; en eerst de wetenschap
der natuurkunde heeft allengs deze platte
voorstelling overwonnen, door ons duidelijk
te maken, dat er *niets* weggaat, *niets*
vernietigd wordt, en dat wat een kind ver-
nietiging noemt, niets anders is dan een
scheiding van de bestanddeelen, een ont-
binding van wat saamgevoegen was, een ont-
binding van het dooreengevlochten, en
daardoor een overgang in een geheel anderen
toestand.

Gods kinderen wisten dit uit Gods Woord
reeds lang eer de natuurkunde hierop de
aandacht vestigde; maar ook zoo deed de
natuurkunde dan toch een dienst, dat ze uit
het volksbesef de onware voorstelling, alsof
de dood gelijk stond met vernietiging, eenig-
zins uithaalde en er een betere voorstelling
voor in de plaats gaf.

Als een boom doodgaat, wijkt uit dien
boom niet *alle* leven, maar heeft dit plaats
dat er voor het groeileven van den boom,
een ander leven van de *bestanddeelen* van
dien boom in plaats treedt. Als een vrucht
rot, is dat rotten geen stilstaan, maar wel
terdege een werking; alleen maar een *heel*
andere werking dan oorspronkelijk in de
vrucht li zat en er hoorde. Wel een werking
met dezelfde bestanddeelen, maar tegenover-
gesteld aan de oorspronkelijke werking der
vruchtsappen.

En zoo ook als een lichaam een *lijk*
wordt, gaat volstrekt niet *alle* leven en
werking er uit weg. Slechts dit heeft plaats,
dat de vroegere werking door een *andere*
wordt vervangen, en dat er nu een wer-
king van allerlei elementen en gassen voor
in de plaats treedt, die tot ontbinding leidt.
Een werking dus van dezelfde bestand-
deelen, die ook vroeger in het levende lijk
aanwezig waren, maar nu op andere, te-
genovergestelde wijs.

En zoo is dus ook de *dood der ziel* te
verstaan, niet als een overgang van leven
tot *levenloosheid*, van werking tot werke-
loosheid, en van macht tot *machteloosheid*;
maar een overgang tot een *andere soori* wer-
king en een *anderen vorm* van leven. Ook
in de ziel die dood is, leeft en werkt wel
iets; en hetgeen er in leeft en werkt zijn
wel dezelfde bestanddeelen, die er eertijds
ook in leefden en werkten; maar deze wer-
king zelve is een *heel andere* en aan de
eerste *tegenovergesteld*.

Komt men nu eerst op het *lichaam*, en
vraagt men waarin bij het lichaam dit ver-
schil en deze tegenstelling van werking
ligt, dan is het antwoord niet moeilijk
te geven. Immers bij het lichaam bestaat
het verschil tusschen de werking vóór
en na den dood daarin, dat de stoffen en
gassen vóór den dood onder de macht en
heerschappij van het ééne lichaam staan,
maar na den dood van dien band ontslagen,
elk voor zich gaan werken en doen wat
hun gelust.

En dringt men dieper door en onderzoekt
men, waardoor het komt, dat *vóór* den

dood het ééne lichaam macht over zijn
deelen had, en dat na den dood de deelen
macht over het lichaam kregen, dan ligt
het antwoord ook op die vraag gereed. Dit
ligt toch alleen en uitsluitend daaraan, dat
de band die het lichaam en de ziel verbond
door werd gesneden. De eenheid van het
lichaam lag in de ziel. Nu die eenheid
wegviel ging ook de eenheid van het lichaam
teloor, en de gassen en stoffen gingen elk
voor zichzelf werken.

Voor het lichaam is de zaak dus door-
zichtig als glas. Het oorspronkelijk leven
des lichaams hing aan zijn verbinding met
de ziel. En omgekeerd de doorsnijding
van den band, die ziel aan lichaam bond,
brengt den dood. Dientengevolge verliest
het lichaam dan zijn macht en heerschappij
over de stoffen en gassen. Die stoffen en
gassen gaan nu elk op hun eigen manier
werken. En zoo ontstaat er een werking
die geheel tegenovergesteld is aan de oor-
spronkelijke werking en tot algeheele ont-
binding leidt.

Brengen we dit nu over op de *ziel*, dan
is er zeker een aanmerkelijk onderscheid te
maken, want uw ziel is niet uit stoffen en
gassen saamgesteld. Uw ziel is eenvoudig
en niet saamgesteld. Ontbinding van uw
ziel is dus ondenkbaar. Maar wat bij het
lichaam de stoffen en gassen zijn, dat zijn
voor uw ziel de u ingeprente inborst, de
u geschonken vermogens, en de u verleende
gaven of krachten. Deze alle saam vormen
in u een goddelijk kunstig saamstel of
liever bewerkteelid wezen; een soort won-
derbaar raderwerk, waarvan de spijlen en
veeren en raden door Gods eigen hand
waren ineengezet.

De dood van uw ziel bestaat dus daarin,
dat deze onderscheide spijlen, veeren en
raden, deze uw inborst, uw vermogens,
uw gaven en krachten, die er op aangelegd
waren, om naar Gods wet en wil te werken,
nu omslaan in een tegenovergestelde wer-
king. Niet dat ze plotseling gaan stilstaan.
O, Neen, ze blijven werken, soms zelfs
sterker nog. Maar ze gaan *anders* werken.
De harmonie is verbroken. De veeren en
raden werken niet meer symmetrisch op
elkaar. Eer wringen en krassen ze tegen
elkaar in. En het effect is verwarring en
verspilling van kracht, in stee van zuivere
ontwikkeling en doeltreffende besteding van
de vermogens.

En vraagt ge nu ook hier, waar dit van-
daan komt, dan luidt het antwoord ook
hier: „Omdat de eenheid van het
lichaam ophield macht en heerschappij
over deze vermogens en gaven van uw
ziel te oefenen!” Mits ge onder *lichaam*
nu maar niet uw lichaam van vleesch en
bloed verstaat, maar denkt aan dat ééne
grootte Lichaam van het menschelek ge-
lacht, dat onder Adam als hoofd door
God geschapen was. Ook uw ziel is
geen meteor, die op zichzelf zweeft en uit
den hemel viel, maar ook uw ziel is met
heel u persoon ingeschapen in het ééne
Lichaam der menscheit, onder een van God
verordend hoofd. Zoolang nu het ééne
Lichaam der menscheit kracht en heer-
schappij bezit over de enkele zielen, werkt
op en in die zielen de goddelijke macht der
liefde, en daar leven ze van en daar schikken
ze haar werkingen naar.

Toen echter door Adams val dat ééne
Lichaam der menscheit zijn hoofd verloor,
en dus onthoofd werd en nu hoofdeloos

stond, hield dat Lichaam op, goede macht
over de enkele zielen in de enkele personen
te oefenen. De vermogens en gaven in uw ziel
raakten dus hun stuur kwijt. Ze gingen wild
dooren slaan. Zelfzucht verving de liefde,
en ook in uw ziel trad een onheiligh proces
van ontbinding in. Wel bleef er werking,
zeer veel leven makende werking zelfs, maar
een werking *tegenovergesteld* aan de door
God gewijde en bedoelde.

En dringen we nu ook hier tot de
grondoorzaak door, en vraagt ge ook
hier: „Eilieve, vanwaar kwam het, dat
het ééne Lichaam der menscheit onder
zijn van God gesteld hoofd de macht en
de heerschappij over de vermogens en gaven
van mijn ziel verloor?” — dan moet ook hier
geantwoord, door verwijzing naar den band
die dit Lichaam als lichaam saamhield.

Gelijk toch ons lichaam van vleesch en
bloed saam wordt gehouden door den
band die dit lichaam aan onze ziel bindt,
en dus tot ontbinding overgaat, zoodra
deze band tusschen ziel en lichaam wordt
doorgesneden, — zoo ook is het hier.

Het ééne lichaam der menscheit hing
saam door zijn hoofd Adam, en Adam kon die
macht op heel het organisme alleen oefenen
door zijn band aan den levenden God. Zoo-
dra echter Adam in zijn val dien band met
zijn God doorsneed, verloor hij de macht
die hij als Hoofd over de menscheit bezat.
Door dit wegvallen van het hoofd werd
het ééne Lichaam der menscheit in losse
personen ontbonden. En door dien stand
van losse personen raakten de zondaren nu
in hun ziel alle stuur kwijt, en ging in hun
ziel elk vermogen en elke kracht, of wilt
ge, elk rad en elke veer verkeerd werken.
De harmonie verdween. Alles ging van zijn
doel af. En deze averechtsche werking in
uwe ziel, deze werking van God geschei-
den en los van den band met de menscheit
en haar hoofd, dat is voor uw ziel
de *dood*. Immers deze werking die alzoo
ontstond en in den zondaar voortgast, deed
een proces van zonde en verdort ontstaan,
dat, tenzij het gestuit wordt, op de hel
uitloopt. D. i. op een zielstoestand, waarin
al wat in u zich beweegt en werkt, tegen
elkaar indringt, tot het u in vlam zet met
een gloed die niet is te blusschen. „Het
rad uwer geboorte ontstoken uit de hel!”

En is dit u thans duidelijk geworden,
dan zal het u thans ook klaar zijn, hoe
het opgewekt worden van uw ziel tot een
nieuw leven saamhangt met de opstanding
van Christus.

Tot een *nieuw* leven, zegt de Catechis-
mus zeer juist, niet tot *leven*, want allerlei
werking is er ook in de doode ziel, en
in de zonde is een even geregeld proces
als in de heiligheid.
Maar opgewekt worden tot een *nieuw*
leven, ja, dat kunt ge alleen door die kracht
die er werkte in Christus' opstanding.
De heilige apostel drukt dit in zijn brief
aan de Efezen aldus uit, dat er in hen die
geloovent „een uitnemende grootheid van
dieselde kracht Gods werkt, als de sterkte
zijner macht is, die Hij gewrocht heeft in
Christus, als Hij hem uit de dooden heeft
opgewekt.”

Welke is deze kracht?
Geen andere dan de kracht van onze
Schepping en Herschepping. Ontstaat uw
menschelek leven doordien God dien won-
deren band tusschen uw ziel en uw lichaam
legt, dan is uw *herscheping* in heerlijkheid

dit, dat God den band, dien gij braakt, *weer
aanhecht*.

Toen Christus in den dood ging, wierd
ook bij hem de band tusschen ziel en
lichaam *verbroken*, en zijn opstanding is,
dat God dien *verbroken* band tusschen ziel
en lichaam bij den Christus *weer aanhechtte*
en nu in onverbreekbare, onlosmakelijke
hechtheid verbond.

En evenzo waar Hij uw *dood* ziel weer
ten leven brengt, is dit niets anders dan dat
Hij den band die uw ziel aan uw Hoofd,
en door dat Hoofd aan God verbond, en
dien gij door de zonde verbraakt, *opnieuw
hecht*, en nu zoo hecht, dat die band niet
meer kan verbroken worden.

En zoo krijgt ge dus drieërlei.
In uw oorspronkelijke schepping was uw
ziel verbonden aan het ééne Lichaam der
menscheit, onder uw Hoofd Adam, en
door dit Hoofd één met den levenden God.

Door uw zonde *braakt* gij dien band
met het ééne Lichaam der menscheit,
en dus ook met het Hoofd er van, en
daardoor ook den band uwer ziel aan den
levenden God.

Maar nu, door uw herschepping, herstelt
God de Heere voor uw ziel den band aan
de *nieuwe menscheit* (het Lichaam Christi)
en dat wel door u onder de macht van een
nieuw Hoofd, d. i. Christus, te brengen. En
door dien band aan dit nieuwe Hoofd her-
krijgt nu uw ziel haar band aan den levenden
God, en wel, met een gemeenschap die,
heerlijker dan in de eerste schepping, niet
meer kan worden losgemaakt.

En vat ge dit nu goed en zuiver, dat
het opgewekt worden van uw ziel tot een
nieuw leven plaats grijpt door u onder de
macht en heerschappij van een nieuw Hoofd
(t.w. Christus) te brengen, en doordat nieuwe
Hoofd eenerzijds met het nieuwe Lichaam
der menscheit (door de liefde tot den
naaste), en anderzijds met God zelf (door
de liefde voor God) in levende gemeen-
schap te brengen, dan voelt ge ook ter-
stond, hoe voor uw ziel alle opgewekt
worden ten leven eeniglijk aan Christus
hangt.

Bleef toch uw Hoofd in den dood, zoo
kon uit den band aan hem u nooit le-
venskracht toevloeden.

Daarentegen, nu Christus, uw Hoofd, uit
de dooden opstaat, nu komt er werking ook
in den band, die uw ziel aan hem als uw
Hoofd verbindt, en zoo wordt ge door zijn
kracht, d. i. door de organische werking,
die van hem als het Hoofd, op u, als een
zijn ledelement uitgaat, zelf opgewekt tot
een *nieuw* leven.

Het beeld van ranken aan den Wij-
stok!

KUYPER.

„Mijn wol en mijn vlas”

En ik zal wegrukken mijn
wol en mijn vlas, dienende om
haar naaktheid te dekken.
Hosea 2: 8.

Ook de kleeding, waarmee we ons kleeden,
heeft voor het Goddijk betekenissen; en dat die
betekenissen zoo spaarzaam besef wordt, is
omdat de ijdele mensch zoo weinig met God
in zijn kleeding rekent.

In de wereld der Heilige Schriftuur is dat
heel anders.

Daar is het in den hof van Eden God zelf, die

Verlag van de Algemeene Vergadering der Nederlandsche Vereeniging van Vrienden der Waarheid

tot Handhaving van de Leer en de Rechten der Gere-
formeerde Kerk, Woensdag 23 Mei 1888, des voor-
middags te 10 ure, in het Gebouw van den
Werken der Staat, Kloveniersburgwal
No. 87, te Amsterdam.

Geen groote zaal was noodig om den afgevaardigden
en leden een voldoende plaats aan te bieden, want het
aantal was klein en dit was niet te verwonderen.
Indien de uitdrukking niet al te vreemd klonk, zou
men thans spreken van de „liquidatie” der vereeniging.
Toch behoeft zulk een kleine opkomst ons niet te
ontmoedigen. Integendeel, het bewijs werd daardoor ge-
leverd, dat zij, die de vereeniging niet hante gaven en
krachten hadden gediend, zeer goed hebben ingezien wat
eigenlijk haar doel was.

Was dit doel nog niet geheel bereikt, toch waren er
thans andere middelen aan te wenden, en met Gods hulpe
worden deze middelen toegepast.

Nadat door de vergadering was gezongen Ps. 89: 1
en 3, werd door den voorzitter gelezen Hand. 11 van
vers 10 tot het einde en een zegen over dit samen-
zijn gevraagd.

Het voorgerezen woord geeft gereede aanleiding, aldus
prak de voorzitter, Dr. F. L. Rutgers, om ons te overtu-

gen van het goed recht voor onze handelingen. Evenals door
hen, waarvan in dit hoofdstuk wordt gesproken, is door
ons het woord gepredikt, zonder dat wij een andere roep-
ing konden aangeven, dan het ambt der geloovigen.

Evenals hunnen arbeid werd ook de onze met blijdschap
begroet, en met ootmoedigen dank aan God mag worden
verklaard, dat Gods zegen op dien arbeid heeft gerust.

Evenals de geloovigen toen, past het ook ons, om
daar, waar de ambtsdragers weer het werk der reformatie
ter hand namen, niet langer als geloovigen te prediken,
maar de „regeling” aan de ambtsdragers, van Gods-
wege daartoe geroepen, over te laten. De gevolgen daar-
van zullen niet uitblijven, en de barmhertigheid, door God
gewerkt, zal openbaar worden. Barmhertigheid niet alleen in
stofdijke, maar ook in geestelijke gaven, waardoor de
kerken worden gediend en het koninkrijk Gods bevoerd.

Aan het verslag, door den secretaris uitgebracht, wordt
het volgende ontleend:

In 19 van de 31 afdelingen werd de reformatie der
kerk ter hand genomen; op 114 plaatsen werd door de
evangelisten hulp betoond, door het houden van 2093
spreekbeurten en 235 catechisaties.

De godsdienstonderwijzers J. A. Mulder, N. van der
Blom, C. Vleesch en J. Brederveld, en de broeders E. M.
Rullman, W. Voordewind en J. J. Opstal van Amsterdam,
en G. Klumper, van Kampen, die reeds voldoende
waren voorbereid voor het examen van godsdienstonder-
wijzen, bewezen mede hunne diensten.

Nog werden aan de vereeniging verbonden de broeders A.
Punt en H. J. Hazelhoff. Eerzigenoemde werd ontslagen
door de conf. vereeniging, omdat het z. i. niet aangast;
wel het woord te prediken en er niet naar te handelen.
Eveneens ontslag broeder Hazelhoff zijn ontslag omdat hij,

de waarheid der belijdenis erkennende, op een leven
overeenkomstig deze belijdenis prijsstelde. De broeders
Bakker en Kwam werden ontslagen.

Was het broeder Bakker, van wien sedert 1875 de he-
stuurders vele moeilijkheden ondervonden, het werd hem
niet toegerekend, zoolang het de personen van het be-
stuur gold.

Nu echter deze tegenwerking openlijk en bevestigd
vereeniging en haar streven betrof, meende het hoofdbes-
tuur, na broeder Bakker herhaaldelijk te hebben ver-
maand, doch zonder enig resultaat, hem niet langer in
dienst der vereeniging te kunnen houden.

Het aantal leden der vereeniging was belangrijk ver-
mindert en bedroeg thans 2041. Onder hen, die bedanken,
waren, helaas, vele predikanten. Van slechts vier afde-
elingen werden verslagen ontvangen. Aan een tweetal stu-
denten werd subsidie verleend. Een geschrift, de rede,
door Dr. B. van Schelven, op het Gereformeerde Kerkelijk
Congres uitgesproken, werd verspreid, terwijl het maand-
blad, voortlezen onder toezicht van broeder Bakker, thans
van broeder W. de Jong, wordt uitgegeven. Dank zij
de medewerking van de bestuursleden Dr. B. van Schel-
ven en broeder W. C. Breen, maar vooral van Dr. N.
A. de Gaay Fortman, neemt dit tijdschrift in degelijk-
heid toe.

De bestuursleden S. J. Seefat, W. C. Breen en W. A.
Vrolijk Sr. het vorige jaar herbenoemd, hadden deze
benoeming aangenomen.

Thans moest nog, behalve in de vacaturen, door de
periodieke atreding ontstaan, worden voorzien in de plaats
van broeder Genne, die als lid van het hoofdbestuur had
bedankt.

De penningmeester, die daarna verslag uitbracht, deelde
o. m. mede, dat de opbrengst der contributien belangrijk

was verminderd en hoewel de som der collecten grooter
was dan andere jaren, moet men toch blijven bedenken,
dat de uitgaven eveneens belangrijk zijn toegenomen.

Aan contributien werd ontvangen f 3425.60, aan col-
lecten f 10347.16, terwijl het nadeelge saldo f 124.96 be-
draagt.

Door de broeders Tromp, De Vries en De Waal werd
deze rekening nagezien en accoord bevonden en daarna
door de vergadering goedgekeurd.

Hierna werd punt 6 der agenda aan de orde gesteld,
houdende:

Wat kan onze vereeniging doen om een zuiver kerke-
lijk optreden van alle hare evangelisten en oefenaars te
bevorderen?

Hoofdbestuur.

Dr. Van Loon vraagt, wat men onder zuiver kerkelijk
optreden bestaat, terwijl Dr. Hulsbos op het verschil
van de benamingen evangelisten en oefenaars de aandacht
vestigt.

Door den voorzitter wordt medegedeeld, dat „evangelis-
ten en oefenaars” is gebestigd om duidelijk te maken, dat
men hiermede bedoelt alle broeders, die thans de kerken
dienen, zoowel hen, die als vaste evangelisten zijn aange-
steld, als die broeders, welke geen examen bij de ver-
eeniging hebben afgelegd.

Daar de aanvraag door de kerken gedaan wordt, zoo is
daardoor duidelijk, dat het optreden thans niet meer voor
de vereeniging geschiedt. Daardoor heeft dus hun optreden
een meer kerkelijk karakter verkregen. Zal dit echter zu-
ver kerkelijk zijn, dan moeten zij, die door oefening of
bijbelzetting de kerken dienen, ook door de classes zijn
onderzocht en goedgekeurd, en de bedoeling van de vraag
is, hoe deze goedkeuring te verkrijgen.

Twee wegen staan daarvoor open. Men kan den evange-